

Пам'ятайте
про
Україну!

**СУД НАД І. ДЕМ'ЯНЮКОМ
ЗНОВУ ВІДКЛАДЕНИЙ**

Ерусалим. — Як повідомив пресове агентство ЮПІ, ерусалимський суд знову вирішив відкласти переслухання справи Івана Дем'янюка на чотири тижні. Суд над І. Дем'янюком, якого посядають в масових арештах в нацистському концтаборі Трєблінка під час Другої світової війни, повинен був відбутися 19-го січня 1987 року. Нова дата суду — 16-го лютого.

Рішення про відтермінування переслухання прийнято на прохання американського адвоката Дем'янюка Марка О'Коннора, який заявив, що йому потрібно більше часу для підготовки до захисту. Дем'янюк продовжує твердити, що ніколи не був у Трєблінці, а в роки війни сам поїхав у німецький полон і чудом врятувався.

**БЕНКЕТ НА РОЗБУДОВУ
УОКЦЕНТРУ ПРОЙШОВ ВДАЛО**

Філадельфія (Я.Т.). — Стодолярний бенкет-бенефіс, який відбувся тут у суботу, 6-го грудня, у приміщеннях Українського Освітньо-Культурного Центру на придбання фондів для розбудови цього центру увінчався успіхом і приніс поважний прихід.

У бенкеті взяло участь 160 осіб, у тому поважний відсоток осіб молодих поколінь.

Бенкет відкрив коротким словом і молитвою президент УОКЦентру д-р Олександр Черник. Під час бенкету д-р Черник представив присутнім Джана Рахса, сенатора штату Пенсильванія, який передав УОКЦентру доцяті стейту у висоті 50,000 дол. Слід згадати що це вже друга поважна доцятія стейту на потреби центру. Минулого року сен. Рахс вистарвав для центру теж 50,000 дол.

Дотация ця призначена на культурну працю центру і не може бути вжита на покриття коштів розбудови, але вона відтяжує інші фонди центру і тим посередньо помагає і його розбудові.

Ведення дальшої частини вечора д-р Черник передав проф. д-рові Альбертові Кіпі.

У розваговій частині бенкету виступив наш гуморист Зиновій Маринець, і піаністка Ірина Пелех-Зварич. Присутні нагородили обох виконавців рясними ослєсками.

Після розваговій частини д-р Кіпі інформував про пожертви, які вплинули перед бенкетом та під час бенкету на фонд розбудови центру. У зв'язку з тим, що пожертви ще більше впливають на день писання цієї інформації сума вписаних і здекларованих пожертв досягнула вже 270,000 дол. Список жертводавців і їхніх пожертв буде вкортоті поданий у пресі окремим повідомленням.

Наприкінці слід згадати д-ра Олександра Черника, (Закінчення на стор. 3)

**ВІДБУЛАСЬ ДЕМОНСТРАЦІЯ
ПРОТИ ПОРУШЕННЯ СОВЕТАМИ
ПРАВ ЛЮДИНИ**

Торонто, Канада (Х.Д.). — Канадська преса подає, що 10-го грудня ц.р., на площі Нейтена Філіппса в Торонто демонстранти випустили понад тисячі плястиків чорних і жовтих балонів на знак протесту проти порушення людських прав совєтими. На жовтому балоні було написано прізвище людини, яка згідно з твердженнями демонстрантів, є „несправедливо переслідувана або ув'язнена" в країнах совєтського блоку.

Балони подавали інформації про кожного в'язня включно з адресою та проханням, щоб знахідник, в руки якого попаде балон, вислав картку з рідвняними побажаннями. Жовті балони репрезентували людей, які були вислані совєтською владою до Чорнобильської зони, що затруїли доквіт-

ля після нуклеарної катастрофи.

Понад 200 осіб — естонців, латишів, литовців і українців стояли під парасолами на холодному дощі, щоб взяти участь у відзначенні Дня Людських Прав ОН. Всі ці особи репрезентували свої раніше незалежні країни, які окупували совєти.

**Англійсько-український словник
— допомога в щоденному житті**

Саскатун, Канада. — Тут, 1980 року, появилася англійсько-український словник під загальною назвою „Ukrainian words: to enjoy everyday ukrainian culture". Українські слова: щоб щоденно мати змогу користуватися українською мовою. За цим, опублікованим уже томом п. 3. „Літні заняття", слідуватимуть інші, і в кожному з них перед читачем відкриватиметься інша частина словника.

У підручнику цьому з одного боку сторінки — слово по-англійськи, а з іншого — по-українськи. Щоб можна було ними користуватися у щоденному житті, ми то в ділянках релігійних, товариських, спортивних, кулінарних і т.д. — всі вони відносяться до літньої пори року.

Д-р Д. Марплс роз'їжджає з доповідями про Чорнобиль

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Д-р Дейвід Марплс, науковий дослідник нуклеарної фізики, який співпрацює з Канадським Інститутом Українських Студій при університеті Альберти і є дослідником у справах совєтської енергетики в „Радио Свобода" у Мюнхені, роз'їжджає тепер по Канаді та ЗСА з доповідями у зв'язку з саме випущеною його книжкою „Чорнобиль і нуклеарна потужність в СССР" що її Д. Марплс видав фондами Канадського Інституту Українських Студій у

CHERNOBYL & NUCLEAR POWER IN THE USSR
POWER IN THE USSR
DAVID R. MARPLES
Заголовна сторінка книжки Д. Марплса.

Р. Прийма-Богачевська виїжджає до Бразилії

Нью Йорк. — Відома широко примабалерина, хореограф та провідниця ансамблю „Сизохрилі" Рома Прийма-Богачевська виїждить в найближчих днях, враз із своєю донькою Анею, на три тижні до Бразилії, щоб на запрошення української громади в Прудентополісі перевести там інтенсивні курси українських танців.

Маестро Р. Прийма-Богачевська і В. Сосяк під час інтерв'ю в редакції „Свободи".

За посередництвом Василя Сосяка зорганізування цієї поїздки зайнявся о. Василь Цимбалістий, ЧСВВ, парох української католицької церкви св. Йосафата в Прудентополісі, який з радістю прийняв можливість гостити в Бразилії Р. Прийма-Богачевську і зібрав понад 170 українських дітей, які візьмуть участь у курсах народних танців.

Курси відбудуться в часі між п'ятим і сімнадцятим січня 1987 року і будуть переведені у трьох вікових групах — для дітей від 8-го до 16-го року життя, для молоді понад 16 років життя і для окремої групи 50 осіб, які Р. Прийма-Богачевська вивчить на майбутніх інструкторів. Учасники цієї спеціальної групи — це вибрані представники з усіх українських громад в Бразилії, які відтак зможуть у різних місцях поселення

своїм братам і сестрам в Бразилії так щедро як досі, бож ці молоді адепти українського народного танку потребують хоченого до дальшого його поширення відповідних народних стрів, яких вони із своїми батьками як скромними фінансовими засобами не мають можливості купити.

Така доповідь відбулася в Українському Культурному Центрі в Гамілтоні при вщерть виповненій залі, про що обширно писав канадський щоденник „Спектейтор" з 25-го листопада 1986 року.

У вівторок, 9-го грудня 1986 року д-р Д. Марплс доповідав в Українському Інституті Америки в Нью Йорку, а 11-го грудня в Бостоні. Крім того відбулися вже дві доповіді д-ра Д. Марплса у Вашингтоні.

У своїх доповідях д-р Д. Марплс остерігає, що після нещасливого вибуху в Чорнобилі можливості інших нещастя, зв'язаних з нуклеарними реакторами, тільки збільшилися в Україні, тому що совєтські урядові чинники стараються легковажити собі це що сталося у місяці квітні у Чорнобилі. Він підкреслює, що хоча шийний світ з задоволенням прийняв совєтський звіт до Міжнародного бюро атомової енергії як доказ відповідності, досі нечуваної в СССР, то однак існують великі розбіжності поміж першими звітами про катастрофу, а остаточною звітом. На підкреслення свого твердження д-р Д. Марплс подає, що у перших повідомленнях було подано, що 10 відсотків нутра реактора вибухло в повітря, а у кінцевому звіті у Відні цей відсоток „зменшився" до 3.5.

**СВІТ ПРОТЕСТУЄ ПРОТИ
ОКУПАЦІЇ АФГАНІСТАНУ**

Нью Йорк. — Газета „Вашингтон Пост" надрукувала інтерв'ю свого московського репортера Гері Лі, яке він взяв у директора Інституту світової економіки і міжнародних відносин Євгенія Прімакова напередодні сьомої річниці совєтської окупації Афганістану. З інтерв'ю складається враження, що Совєтський Союз планує вивести свої війська з Афганістану навіть на випадок провалу спроб вирішити афганський конфлікт шляхом переговорів.

С. Прімаков, який є спеціалістом з проблем Близького Сходу і одним з дорадників Міхаїла Горбачова, назвав недавні совєтсько-пакістанські переговори в справі Афганістану корисними і додав: „Однак введення військ відбудеться в будь-якому випадку", хоч це станеться не зразу, а „після довгого періоду, необхідного для стабілізації становища в Афганістані".

Однією з головних умов цієї стабілізації, як вважає Прімаков, є досягнення якоїсь угоди між кабальським режимом і борцями за свободу. Він повідомив про контакти, які мають місце між Кабульом і повстанцями, і заявив, що якщо партизанські організації захочуть допомогти існуючому уряду, то це буде на користь справи.

Уряди Великої Британії, Західної Німеччини і комуністичного Китаю закликають Совєтський Союз вивести з Афганістану окупаційні війська. Цим самим вони відзначили сьому річницю окупації Афганістану. Протести проти совєтської окупації відбулися в Пакистані та Індії.

На афгансько-пакістанських переговорах, які тривають уже кілька років під егідою ООН, Кабуль недовго запропонував довготривалий план виведення совєтських військ. Однак цей план розрахований на чотири роки і тому Пакистан відкинув його, настаюючи щоб совєтські війська залишили Афганістан в значно коротший термін.

На початку грудня у Москві відбулися переговори між міністрами закордонних справ СССР Едуардом Шеварднадзе і Пакистану Абдулом Саттаром. Москва добивається, щоб Пакистан не дозволяв партизанам користуватися своєю територією для підготовки рейдів в Афганістан. На пакістанській території знайшли притулок від двох до трьох мільйонів афганських втікачів, хоч деякі називають і більш високу цифру.

У СВІТІ

ДВА ТИЖНІ УРЯД Перу проводив повітряні і наземні рейди проти тих, які продукують кокаїну. Їх плянтації знаходяться в джунглях, в 200-250 милях на північ від Ліми. Газета „Кроніка" повідомила, що під час рейдів були знищені 44 „фабрики", де переробляють листя коки на пасту, з якої потім роблять кокаїну. Гелікоптери військово-повітряних сил знищили летючіше в джунглях, що його використовували контрабандисти. Уряд не видав ніякого комунікату у зв'язку з рейдами, але оскільки звідомлення про них надрукувала урядова газета „Кроніка", дані про рейди були сприйняті в країні як урядові повідомлення. Президент Перу Алян Гарсія, який приїшов до влади в липні минулого року, поставив перед собою мету покінчити з виробництвом наркотиків у Перу. У зв'язку з цим він дістав десятки анонімних листів з погрозами.

КИТАЙСЬКІ ВЛАСТІ заборонили проведення демонстрацій у Пекіні. Заборона відноситься лише до демонстрацій, які не є санкціонованими урядом. Розпорядження властей було оголошено через три дні після демонстрації студентів Пекінського університету під гаслами демократизації і свободи преси, що була відголосом демонстрацій у Шангаї, в яких взяло участь від 30 до 50 тисяч студентів. Китайське пресове агентство повідомило про арешт двох робітників у зв'язку з демонстраціями в Шангаї, „за серйозні порушення громадського порядку і шкоду, нанесену приватній і державній власності". Це є першим офіційно підтвердженим повідомленням про арешти.

ПРЕЗИДЕНТ АРГЕНТИНИ Рауль Альфонсін оголосив, що підписано закон, який обмежує термін судового переслідування військових, яких обвинувачують у порушенні прав людини в роки правління військової хунти. Згідно з новим законом, суди повинні почати судові переслідування обвинувачених в найближчі 60 днів. Після цього терміну початок судових переслідувань за злочини, вчинені в ті роки, буде вважатися незаконним. Р. Альфонсін, який став президентом у 1983 році, був ініціатором судів над офіцерами, винними у тортурах, вбивствах і безслідному зникненні аргентинських в'язнів. В 1970-их роках „пропало безвісти" приблизно 9,000 аргентинців.

ПОВІНЬ В ЦЕНТРАЛЬНИХ провінціях В'єтнаму привела до смерті 165 осіб. Знищені сотні будинків, на десятки тисяч акрів пропав урожай. Повінь сталася 3-го — 4-го грудня, але лише 26-го грудня про неї повідомило в'єтнамське пресове агентство. Агентство цитує заву Комісії в справі стихійного лиха, де сказано про знищення шкідл, дитячих садків, крамниць, які були зміті водою. Сильно пошкоджені дороги, дамби. В повідомленні згадано також про те, що районам, які зазнали лиха, виділені будівельні матеріали, харчові продукти і медикаменти.

РЕЧНИК УРЯДУ ЧАДУ заявив, що лівійські війська, які окупували північну частину країни, відкрили новий фронт в гірському районі Тібесті під час наступу на позиції прихильників колишнього президента цієї країни Ісхунаї Веддеа. Лівійці нанесли удар у східній частині Тібесті, намагаючись вибити противника із стратегічно важливого села. Про втраті сторін не згадується. Чадське радіо повідомило, що перший літак з американською зброєю уже прибув на летовище Нджамени. Схвалюючи ініціативу президента Ройяльда Регена, який особистим наказом виділив 15 мільйонів доларів для надання військової допомоги Чаду, уряд цієї країни вказав однак, що ця допомога є явно недостатньою.

**ВЕЛИКА ГРУПА ЕМІГРАНТІВ
ПОВЕРНУЛАСЯ ДО СССР**

Москва. — Акредитовані в Москві західні кореспонденти інформують, що у понеділок, 29-го грудня ц.р. сюди прибули 50 емігрантів із З'єднаних Штєйтів Америки, які нібито розчарувались життям за кордоном і затужили за батьківщиною. Велику частину цієї групи становили жиди, які раніше роками чекали на візи і нарікали, що совєтський уряд стосує проти них різного роду репресії і шикани, щоб тільки затягти їхні бажані візиди з комуністично-московської імперії.

Емігранти навіть „вітали" офіційні совєтські представники, які пізніше заявили кореспондентам, що це одна з найбільших груп повертунців і за нею слідуватимуть інші, користуючись з нової політики генерально го секретаря ЦК КПСС Міхаїла Горбачова, який, мовляв, вважає, „що кожна людина в СССР повинна почуватися вільною і користуватися повними правами, якими громадян СССР заб безпечує конституція".

Деякі емігранти заявили кореспондентам на московському летовищі Шереметьєво, що вони ніколи не могли звикнути до американського способу життя, а крім того весь час тужили за рідними і оточенням. Більшість емігрантів походить з Нью Йорку й околиць, багато з них жили в чистій, можна сказати багатій дільниці Квінсу. Не зважаючи на те, вони нарікали на безконтрольне злочинство в ЗСА, брак опіки уряду над громадянами, які є залишені без жадних вказівок і надання їм праці тощо. Інші позитивно висловлювалися про ЗСА, називали Америку багатою країною, однак нарікали на безпорядки, перекупства, брак соціального забезпечення, використовування лікарями пацієн-

тів, аж до цілковитої фінансової руїни, але понад усе їх жерла туга за Совєтським Союзом, їхнім совєтським життям, родиною, приятелями і упорядкованим суспільством.

Одним словом — кажуть кореспонденти, — рвжказували нам те, що вже було раніше відомо від інших емігрантів, які сотнями тисяч приїжджали до ЗСА з табораів переселених осіб в Європі у 1950-60 роках.

Група включала старших і молодших емігрантів, а також дітей чи молоді різного віку, яка не дуже була захоплена рішенням своїх батьків. Не треба включати, що у групі були агенти КГБ, що їх Москва вислала раніше для того, щоб вони за ріх чи більше повернулися з родинами до СССР і щоб уряд міг використати їхній поворот для пропагандивних цілей. Один з подібних „втікач" бундючно заявив західним кореспондентам на летовищі, що „я люблю свою батьківщину більше як будь-яку країну". Права да не знайшлося серед кореспондентів, ні одного, які б запитали „сміливця", чому він тоді так настирливо домагався візиди з СССР і то тільки до ЗСА. Валєнтин Агазарян крім того заявив, що йому дозволять повернутися до Баку в Азербайджані, де він працює життєм, бо „Америка має багато проблем і вона не цікавиться, що роблять і як живуть її громадяни".

В АМЕРИЦІ

В ГУШАВИНІ СУБТРОПІЧНОГО лісу — плавнів в околиці Маямі на Флориді все це можна бачити кубинців-американців, недавніх і давніших втікачів з Куби від Фідєля Кастро, які тут вправляються і тренуються для есентуальної активної воєнної дії проти свого найгіршого ворога. Вони кажуть, що для них найважливішою річчю в житті є „боротьба з комунізмом і з тією людиною, яка принесла єго інтернаціональну пошесть в їхню батьківщину, — з Фіделем Кастро". — пише „Нью Йорк Таймс" з п'ятниці, 26-го грудня. І якщо не на Кубі, то вони радо бачають битися в Нікарагуа, де Фідель Кастро, на їхній погляд, — „дуже заангажований", — пише газета. Таких тренувальних таборів на Флориді в Еверглейдє було донедавна два, тепер залишився єдиний, де зараз прохадять вишкіл два загони цих кубинців, на що теперішній демократичний Конгрєс видить кривим оком, як і на всіх т.зв. контрає.

ПОСАДНИК НЬО ЙОРКУ Едвард Кач намагається зменшити напруження, яке заіснувало між частиною білого і чорного населення у Квінсі. В неділю, 28-го грудня посадник пішов навіть до римо-католицької церкви і намагався, очевидно за дозволом пароха, виступити із заспокоюючою промовою до парохіян. Але частина парохіян, довадившись, що в середині є Е. Кач, відмовились переступити поріг церкви, а інша частина, побачивши посадника в церкві і довадившись, що він має намір говорити у справі конфлікту, який на думку білого населення взагалі неіснує, а його штучно намагається роздувати засоби масової інформації, зокрема ліберальна преса, виїшла з церкви. Ті, що залишилися перебували промову Кача.

ЛІ А. АЯКОККА, ГЕНЕРАЛЬНИЙ директор автомобільної корпорації Крайслера, заявив під час розмови з кореспондентами, що він в жадному випадку не погодиться кандидувати на президента ЗСА тому, що економіка країни за кілька років переживатиме велику кризу, якої досі не було ще в ЗСА, і треба б бути дуже наївною людиною, щоб напередодні цієї кризи дати свою згоду на кандидатуру президента. Аякокка планує залишитися керівником корпорації до 65-го року життя, яке припаде на 1989 рік, а тоді перейти на емеритурі. Інтерв'ю Аякокки було одно з найсильніших спречень його кандидатури. Політичні спостерігачі не виключають, що Аякокка міг би виграти президентські вибори, бо американські виборці напевно взяли б до уваги його здібності на економічному відтинку і вирятуння корпорації Крайслера із затяжної кризи.

КОЛИШНИЙ СОВЄТСЬКИЙ дисидент, співзасновник і голова Московської групи наглядку за виконанням гєльсінських угод Юрій Орлов, який був недавно звільнений і концтабору і отримав дозвіл на візид з З'єднаних Штєйтів Америки, буде працювати в лабораторії нуклеарних дослідів в Корнєльському університеті. Дирекція університету погодився підписати з фізиком Ю. Орловим триохрітний договір і він розпочне виконувати свою функцію вже від 1-го лютого 1987 року. Пізніше, коли він вже опанує достатньо англійську мову, поінформовані особи не виключають, що викладатиме фізику у згаданому університеті.

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1983

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302. Tel. (201) 451-2200

Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00. UNA members 1 year — \$15.00. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302. Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає себе право в потрібні випадки скорочувати надіслані матеріали. Незадоволені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00. Для членів УНСОУ \$15.00 річно. За зміну адреси — \$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Призабуті в'язні в ГУЛагах

У неділю, 21-го грудня ц.р. різні часописи в ЗСА принесли синдикальному статтю колишнього амбасадора ЗСА в Об'єднаних Націях Джін Киркпатрик про переслідування невинних людей в ССРР, при чому авторка цієї статті, професор політичних наук у Джорджтаунському університеті у Вашингтоні, одна із найкращих знавчих суті комунізму у відносини з ССРР, закликає не забувати про тих нещасливців у советській імперії. Вона покликається на відомого ізраїльського дисидента Анатолія Щаранського, який в одному своєму недавньому публічному виступі в ЗСА запевняв, що своє визволення завдячує галасові, що його здійснив в його обороні міжнародна преса та різні міжнародні організації. Зате, — казав Щаранський, — Анатоль Марченко помер у в'язниці не так тому, що його невинного в'язнили, а тому, що про нього на Заході забули.

Щаранський каже правду, але промовчує одну кардинальну причину, чому за нього так побились, а Юрка Шухевича, Катрусю Зарицьку і про десятки-сотні інших українських в'язнів мовчать. Бо Щаранський належить до нації, яка має у руках міжнародний, зокрема американський інформаційно-пропагандивний апарат із передовими світовими марками щоденниками включно, а названі нещасливі належать до нації, яку той же пропагандивний апарат раз-у-раз плюювати. Тільки у виняткових випадках, як щодо Леоніда Плюща впоминалися за українського політичного в'язня його західні професійні колеги, і тільки масова акція американських українців в обороні Валентина Мороза знайшла прихильний відгук в керівних американських колах. Очевидно, Джін Киркпатрик цієї сторінки проблеми не заторує, вона бачить тільки людину і розглядає проблему переслідування людини з якнайширшої точки зору. Вона наводить три яскраві приклади переслідування у ССРР осіб різних національностей — ні одного за якусь політичну провину.

Д-р Йосиф Бегун, математик, подався у 1971 році на виїзд до Ізраїля і це була його єдина провина. Його викликали з праці вчителя у школі, а що він не мав ніякого іншого фаху — почав давати приватні лекції талмуду і єврейської мови. Його арештували і судили як „паразита“, врешті знову засудили на сім років ув'язнення і п'ять років заслання. Ніколи політикою не цікавився, проти советської влади не виступав — так, як Юрко Шухевич, який був дитиною, коли його батько був командиром УПА, — цього було досить, щоб син карався, бо не захотів вилізти з натаварувати батька.

Як другий приклад переслідування аполітичних осіб Джін Киркпатрик наводить українця, 47-літнього лікаря-психіатра Анатолія Корягіна. Його „злочинною“ було необережне виявлення, що до „психушок“ засилають політичних в'язнів і там поводяться з ними, як із звірятами, над якими роблять всілякі експерименти. Арештували його і засудили на сім років в'язниці, але там же, у тюрмі в Христоволі, так важко побили, що він занедужав і його дружина, якій два роки не дозволяли бачитися з ним, боїться за його життя.

Третій приклад, що його наводить американська дипломатка, не менш характеристичний для брутальної советської дійсності. Це пастор Євангельської Церкви Петро Романчик — авторка не подає його національності, мабуть також українця або білорусина. Політичним життям не цікавився, але виголошував релігійні проповіді на підпільних сходах євангелістів і за те чотирикратно судили його та засудили разом на 12 років перебування у катівні ГУЛагу.

Джін Киркпатрик пригадує, що саме в рідзваний час люди особливо допомагають бідним, нещасливим, старшим і бездомним. І тому вона правильно пригадує, що найбільшми і найбільш нещасливими є ті, які невинно караються в советському раю. В останньому часі Горбачов звільнив кількох дисидентів і західна преса захоплює пише про його зрозуміння прав людини. Звільняють одиниці, а караються сотні тисяч. І таких, як Джін Киркпатрик немає багато в західному світі, зокрема американському світі. Тим більша пошана належить цій американській державній діячці, яка стежить за розвитком подій у Східній Європі і правильно оцінює тамошні злочасні відносини.

У статті „Забодило москаля“, що була надрукована у „Свободі“ 14-го і 15-го листопада ц.р., підписаний зреферувати рецензію московського емігрантського єдинонедільника Алекса Нова, який проживає в Англії, на книжку Роберта Конквеста „Жива Розпач“ про голод в 1932-33 рр. в Україні, яка появилася в американському журналі „Нова Республіка“ за жовтень 1969.

Як ми писали в цій нашій статті, російський біографіст Алекс Нова в його рецензії в основному хвалить книжку Конквеста про голод у Совєтському Союзі в 1932-33 роках, не заперечує що такий голод відбувся, як це роблять червоні москалі, а признає, що такий справді існував, але „в Росії“, а не тільки в Україні. Нова пише, що Конквест добре улохментував свої твердження про причини того голодомору.

В одному тільки російській емігрантській єдинонедільницькій погоджується з Конквестом, а в тому, що він, Конквест, твердить, що цей голод мав місце, і був спеціально організований в Україні! Ось тут і вилізло — писали ми в нашій статті — московське єдинонедільницьке шило з московського імперіалістичного мішка!

Про зустріч в Чикаго президента СКВУ Петра Саварина в днях 26-го і 27-го листопада вже писала „Свобода“ (11-го грудня 1986 року). Варта над цією зустріччю зупинитися детальніше як визначною подією українського громадського життя.

Господарем цієї зустрічі в Чикаго, як і наступної 28-го листопада в Дітроїті, були місцеві відділи Української Американської Координаційної Ради. На вступі своєї доповіді в аудиторії собору свв. Володимира і Ольги в Чикаго гість сказав, що на це запрошення довго чекав. Коли вкінці прийшло запрошення від двох відділів УАКРади, а спроба співспонсорства з боку УККА не вдалася (мовляв, голова СКВУ „контрверсійна особа“), П. Саварин за запрошення прийняв і був гостем хоч частини української громади. Але не найменшої, бо в Чикаго на виступі голови СКВУ було близько 400 осіб, а серед них лиш кілька „обсерваторів“ Визвольного Фронту, якого прихильники черговий раз зайняли позицію „блискоучого відокремлення“.

Темою виступу адвоката П. Саварина в Чикаго була актуальна проблема: „Україна і ми — наші завдання, наше майбутнє“. Тема цікава, але й невдячна, бо про це можна багато говорити, але й нічого не сказати. Однак тема важлива, бо наші люди бажано почути не втерті, але передумані відповідальним лідером поглядати на такі питання: де ми стоїмо, який стан України, який можливий розвиток світової політики, як нам бути, що робити, аби зберегти нашу діаспору та допо-

могти українському народові в Україні. На ці питання і старався відповісти П. Саварин у своїй односторонній доповіді, яка була позбавлена так звичної у нас демагогії, але їй не бракувало оптимізму і патріотизму.

Ірена Книш ЛЮБОВ ЯНОВСЬКА (До 125-річчя роковин народження)

Призабута сьогодні, колісь широковідома талановита письменниця — вліті 1906 року отримала від Марії Заньковецької телеграму зі Саратова: „Хочу грати всі ваші п'єси, будь ласка виїждіть, коли можна цензураною до 29-го в Самару, а якщо не влітє, то до театру в Ростові“.

Мимохіть насувається порівняння інтерв'ю з Наталією Ужвій (мабуть, останнє перед її смертю, „Вітчизна“, 1984), у якому ця велика артистка докоряла сучасним їй драматургам, що оминають жіночі постаті „все чоловіки та й чоловіки“, а актриси без роботи... А чи не гралі б вони охоче ролі, якіми захоплювалася Заньковецька? Та п'єси Яновської давно зняті з репертуару, а драматурги не цікавляться спокхо розкриттям жінок, як мовила Ужвій: „делали відчужену роль відіграє вона в громадському житті, на виробничстві, в сім'ї...“ Як видно, інтерв'ю не вишло в користь советських письменників.

А втім Любов Яновська віддавала голос жінкам не тільки в сценічних творах, а й в повістях, оповіданнях, новелях, нарисах, есеях. Вона вмівла в них вірно відобразити життя селянки, робітнички, панянки, студентки, вчительки, обдарованої адепти науки, мистецтва, громадянки, „народниці“... Всіх їх бачила власними очима на своєму мильовому, гомінковому життєвому шляху.

Степан Женецький

Р. КОНКВЕСТ ВІДПОВІДАЄ А. НОВЕ

Нове написав про це в його рецензії так: „Є тільки одна справа (в книжці Конквеста — СЖ), з якою не можна погодитися з Конквестом: це є справа, яку можна назвати українським аспектом (тобто українською видумкою — СЖ)“.

А далі Алекс Нова так закруктив у його рецензії, на книжку Конквеста, на московський лад „Що більшість з тих, які померли (з голоду), були українські селяни, не можна заперечити. Але... пише він... чи померли вони тому, що вони були селянами, а чи тому, що вони були українці?“ Російський єдинонедільницький критик твердить у своїй рецензії, що росіяни, які жили в тих районах, де найбільше лютував голод, над долішньою Волгою і в південному Кавказі, там ніби також мерли з голоду. На його крутість і неправду Конквест відповів у тому ж журналі „Нова Республіка“ з дня 1-го листопада і відділі до Редакції.

Ця відповідь Конквеста російському ємігрантському єдинонедільницькому, так знаменито написана і улохментована, що вона заслу-

Василь Маркус

СПРОБА КОНТАКТУ ГРОМАДСЬКИХ ВЕРХІВ З НИЗАМИ

могти українському народові в Україні. На ці питання і старався відповісти П. Саварин у своїй односторонній доповіді, яка була позбавлена так звичної у нас демагогії, але їй не бракувало оптимізму і патріотизму.

„Україна і світ“

Насамперед П. Саварин проаналізував світову ситуацію, взаємини і конкуренцію між двома блоками, а годую суперпотугами — ССРР і ЗСА. Він згадав заходи на відтинку розроблення та територіальних конфліктів, підкреслюючи зокрема, як над усім людством висить небезпека ядерного удару. Хоч ця аналіза доповідача не була надто софистикованою, як також сприйнятою для головної струму нашої суспільної опінії. Особливо дещо неконвенційно для частини української публіки могли прозвучати слова про небезпеку збройних перетонів між ССРР і Америкою, з чого можна було зробити логічний висновок, що в сучасному світі справа роззброєння є не лише в інтересі світового миру, але й української нації.

Залишається тільки питання, як урівноважити сил сягнути без того, щоб не дати Москві перевагу, що на даліш мету могло б скінчитися катастрофально для вільного світу. Хоч на це питання П. Саварин не подав відповіді (що й не було його ціллю), але поставлені проблеми в цій площині правильні.

Советський Союз, на думку доповідача, переживає кризу і шукає різних розв'язок для своїх економічних і суспільно-політичних проблем. М. Горбачов у цьому плані висуває різні реформи, але він самі його прихильники є зв'язані принципами режиму і створеної системи, як також інтересами керівної кліки — від центру до низів, — яка бажав за всяку ціну зберегти привілей, а для цього й саму заскорозує, централізує у й контролювану систему правління.

Щоб оминуть поглиблення кризи, теперішня верхівка готова піти на часткові пі рєформи, але вони мабуть не стосуваються національної політики, і в суті системи не змінять. Радше, це можуть бути нові ініціативи у сфері зовнішньої політики. Україна правдоподібно дещо могла б скористати з внутрішніх пільг, але можна сумніватися, чи теперішня російська верхівка готова зробити будь-які значні концесії неросійським народам. Внутрішні дії (рух Гельсінкських акцій або інших інтелектуальних заходів, в тому числі й паціфістичних груп у блоці), як і зовнішня пресія, наприклад, вимога Заходу щодо рєспектування людських прав, могла б хоч в дечому полегшити долю українського народу.

У супроводі тих драматичних подій дівчинка вчилася в кременчуцькій „прогримазії“, а завдяки надвипадковій музичальності з виглядами на кар'єру піаністки її без оплат прийняли в Полтаві до Інституту для „благородних дівць“. Цей аристократичний закритого типу пансіон для українського панства був прийнятий ворожістю до українства. Тут поза музикою, якій вона інстинктивно віддавалася мріям стати артисткою, вона захоплюлась літературою й філософією. Тоді української мови ні літератури вона не знала. Скінчивши полтавський Інститут, виїхала на посаду домашньої вчительки до поміщика Ограновича в селі Рудки на Лубенщині.

Знайомство з лубенськими українцями відвернули Любов Шербачову з дороги рємієстро-дворянської кар'єри. Василь Яновський, член „Київської Громади“, кандидат історично-філологічних наук, а до того з ореолом героїства — він очолював загін добровольців, що приєднались до повстанців Боснії і Герцоговини з визволення від Туреччини, став вибранцем молодого вчителя, що й вирішив даліш її долю. Коли є багато спільних зацікавлень, громадських, літературних, могло здаватися, що велика різниця віку не становить перешкод для спільного життя. Власник хутора Тарновичина повіз свою 20-річну дружинку до свого осідку.

Тут серед селянської маси Лубенщини прожила Любов Яновська безпребійно 20 років, вповні нех підкуванна недугою чоловіка й творчою працею в почутті обов'язків супроти пригноченого, рідного народу. Тут прислухалася до його мови, вивчала фольклор, етнографію, літературу. Розгоруила діяльність у недільній школі, дитячих садках, самодіяльних гуртках, хорах і виставах, для яких написала жарт „На сіножаті“, „Купальна іскра“ з музикою Пидгорецького, оперу „Відьма“ з музикою М. Лисенка (прем'єра якої відбулася в Лубнах). На хуторі написані її перші оповідання „Злодійка Оксана“, „Смерть Макарихи“ гумореска „Як Лепестина карасіру добувала“, драма

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Оксана Бризгун-Соколик

Танок волі — прем'єра нової п'єси в Торонто

Український Драматичний Ансамбль „Заграва“ поставив у неділю, 7-го грудня 1986 року, а год 4-й по обіді п'єсу Бориса Будного „Танок волі“. Це була прем'єра і вона пройшла в повним успіхом у заповненій залі Українського Культурного Центру — Крісті 85, в Торонто. Справді мої враження якнайкращі.

Актори „Заграви“ присвятили п'єсу св. п. Марії Левинської, надзвичайній людині в Торонто, яка була не тільки акторкою, а й режисером „Заграви“ та проєктувала костюми до п'єс, і яка відійшла у вічність цього літа.

Режисером нової п'єси був Володимир Довганюк, доволі гідний актор „Заграви“. Він також проєктував декорації і вив'язався в своїх нових завдань вдало.

Актори — майже самі молоді люди, кілька з них вперше на сцені, поводитися природно, говорили вразно, можна було зрозуміти кожне слово, вжилось у свої ролі із серцем, так що хід дій був кілька разів перераваний спонтанними оплесками.

Знаменита була задрісна та темпераментна в своїй ролі Оля Соловій (Оля Шурки), наречена Тараса Захарчука (Адам Стець), спокійного, розважливого молодого чоловіка. Флегматичний Ростик Коштик з льолюкою (Йосип Терлецький) із своєю кокетливою дружиною Ніною (Анна Левичка) були контрастами в подрузі! Напружена та повна страху, все ж рідуща Тамара Рєєнко (Олександра Микитенко), втілка, танцюристка ансамблю з України, в початку свого виступу могла більше показати внутрішню нервовість та непевність своєї нової ситуації.

Знаменитий, енергійний, та домінуючий на сцені, батько Тараса (досвідчений актор Іларія Кушніренко), та приглухнута, „всюди-сюди“ мати Тараса (Маруся Якимів) були веселим доповненням родини Захарчуків. Трьох „советчиків“ — Олексій Пенюк — представник міністерства культури ССР

Український Драматичний Ансамбль „Заграва“ поставив у неділю, 7-го грудня 1986 року, а год 4-й по обіді п'єсу Бориса Будного „Танок волі“. Це була прем'єра і вона пройшла в повним успіхом у заповненій залі Українського Культурного Центру — Крісті 85, в Торонто. Справді мої враження якнайкращі.

Актори „Заграви“ присвятили п'єсу св. п. Марії Левинської, надзвичайній людині в Торонто, яка була не тільки акторкою, а й режисером „Заграви“ та проєктувала костюми до п'єс, і яка відійшла у вічність цього літа.

Режисером нової п'єси був Володимир Довганюк, доволі гідний актор „Заграви“. Він також проєктував декорації і вив'язався в своїх нових завдань вдало.

Актори — майже самі молоді люди, кілька з них вперше на сцені, поводитися природно, говорили вразно, можна було зрозуміти кожне слово, вжилось у свої ролі із серцем, так що хід дій був кілька разів перераваний спонтанними оплесками.

Знаменита була задрісна та темпераментна в своїй ролі Оля Соловій (Оля Шурки), наречена Тараса Захарчука (Адам Стець), спокійного, розважливого молодого чоловіка. Флегматичний Ростик Коштик з льолюкою (Йосип Терлецький) із своєю кокетливою дружиною Ніною (Анна Левичка) були контрастами в подрузі! Напружена та повна страху, все ж рідуща Тамара Рєєнко (Олександра Микитенко), втілка, танцюристка ансамблю з України, в початку свого виступу могла більше показати внутрішню нервовість та непевність своєї нової ситуації.

Знаменитий, енергійний, та домінуючий на сцені, батько Тараса (досвідчений актор Іларія Кушніренко), та приглухнута, „всюди-сюди“ мати Тараса (Маруся Якимів) були веселим доповненням родини Захарчуків. Трьох „советчиків“ — Олексій Пенюк — представник міністерства культури ССР

Український Драматичний Ансамбль „Заграва“ поставив у неділю, 7-го грудня 1986 року, а год 4-й по обіді п'єсу Бориса Будного „Танок волі“. Це була прем'єра і вона пройшла в повним успіхом у заповненій залі Українського Культурного Центру — Крісті 85, в Торонто. Справді мої враження якнайкращі.

Актори „Заграви“ присвятили п'єсу св. п. Марії Левинської, надзвичайній людині в Торонто, яка була не тільки акторкою, а й режисером „Заграви“ та проєктувала костюми до п'єс, і яка відійшла у вічність цього літа.

Режисером нової п'єси був Володимир Довганюк, доволі гідний актор „Заграви“. Він також проєктував декорації і вив'язався в своїх нових завдань вдало.

Актори — майже самі молоді люди, кілька з них вперше на сцені, поводитися природно, говорили вразно, можна було зрозуміти кожне слово, вжилось у свої ролі із серцем, так що хід дій був кілька разів перераваний спонтанними оплесками.

Знаменита була задрісна та темпераментна в своїй ролі Оля Соловій (Оля Шурки), наречена Тараса Захарчука (Адам Стець), спокійного, розважливого молодого чоловіка. Флегматичний Ростик Коштик з льолюкою (Йосип Терлецький) із своєю кокетливою дружиною Ніною (Анна Левичка) були контрастами в подрузі! Напружена та повна страху, все ж рідуща Тамара Рєєнко (Олександра Микитенко), втілка, танцюристка ансамблю з України, в початку свого виступу могла більше показати внутрішню нервовість та непевність своєї нової ситуації.

Оксана Бризгун-Соколик

Танок волі — прем'єра нової п'єси в Торонто

Український Драматичний Ансамбль „Заграва“ поставив у неділю, 7-го грудня 1986 року, а год 4-й по обіді п'єсу Бориса Будного „Танок волі“. Це була прем'єра і вона пройшла в повним успіхом у заповненій залі Українського Культурного Центру — Крісті 85, в Торонто. Справді мої враження якнайкращі.

Актори „Заграви“ присвятили п'єсу св. п. Марії Левинської, надзвичайній людині в Торонто, яка була не тільки акторкою, а й режисером „Заграви“ та проєктувала костюми до п'єс, і яка відійшла у вічність цього літа.

Режисером нової п'єси був Володимир Довганюк, доволі гідний актор „Заграви“. Він також проєктував декорації і вив'язався в своїх нових завдань вдало.

Актори — майже самі молоді люди, кілька з них вперше на сцені, поводитися природно, говорили вразно, можна було зрозуміти кожне слово, вжилось у свої ролі із серцем, так що хід дій був кілька разів перераваний спонтанними оплесками.

Знаменита була задрісна та темпераментна в своїй ролі Оля Соловій (Оля Шурки), наречена Тараса Захарчука (Адам Стець), спокійного, розважливого молодого чоловіка. Флегматичний Ростик Коштик з льолюкою (Йосип Терлецький) із своєю кокетливою дружиною Ніною (Анна Левичка) були контрастами в подрузі! Напружена та повна страху, все ж рідуща Тамара Рєєнко (Олександра Микитенко), втілка, танцюристка ансамблю з України, в початку свого виступу могла більше показати внутрішню нервовість та непевність своєї нової ситуації.

Знаменитий, енергійний, та домінуючий на сцені, батько Тараса (досвідчений актор Іларія Кушніренко), та приглухнута, „всюди-сюди“ мати Тараса (Маруся Якимів) були веселим доповненням родини Захарчуків. Трьох „советчиків“ — Олексій Пенюк — представник міністерства культури ССР

Український Драматичний Ансамбль „Заграва“ поставив у неділю, 7-го грудня 1986 року, а год 4-й по обіді п'єсу Бориса Будного „Танок волі“. Це була прем'єра і вона пройшла в повним успіхом у заповненій залі Українського Культурного Центру — Крісті 85, в Торонто. Справді мої враження якнайкращі.

Актори „Заграви“ присвятили п'єсу св. п. Марії Левинської, надзвичайній людині в Торонто, яка була не тільки акторкою, а й режисером „Заграви“ та проєктувала костюми до п'єс, і яка відійшла у вічність цього літа.

Режисером нової п'єси був Володимир Довганюк, доволі гідний актор „Заграви“. Він також проєктував декорації і вив'язався в своїх нових завдань вдало.

Актори — майже самі молоді люди, кілька з них вперше на сцені, поводитися природно, говорили вразно, можна було зрозуміти кожне слово, вжилось у свої ролі із серцем, так що хід дій був кілька разів перераваний спонтанними оплесками.

Знаменита була задрісна та темпераментна в своїй ролі Оля Соловій (Оля Шурки), наречена Тараса Захарчука (Адам Стець), спокійного, розважливого молодого чоловіка. Флегматичний Ростик Коштик з льолюкою (Йосип Терлецький) із своєю кокетливою дружиною Ніною (Анна Левичка) були контрастами в подрузі! Напружена та повна страху, все ж рідуща Тамара Рєєнко (Олександра Микитенко), втілка, танцюристка ансамблю з України, в початку свого виступу могла більше показати внутрішню нервовість та непевність своєї нової ситуації.

Знаменитий, енергійний, та домінуючий на сцені, батько Тараса (досвідчений актор Іларія Кушніренко), та приглухнута, „всюди-сюди“ мати Тараса (Маруся Якимів) були веселим доповненням родини Захарчуків. Трьох „советчиків“ — Олексій Пенюк — представник міністерства культури ССР

Український Драматичний Ансамбль „Заграва“ поставив у неділю, 7-го грудня 1986 року, а год 4-й по обіді п'єсу Бориса Будного „Танок волі“. Це була прем'єра і вона пройшла в повним успіхом у заповненій залі Українського Культурного Центру — Крісті 85, в Торонто. Справді мої враження якнайкращі.

Актори „Заграви“ присвятили п'єсу св. п. Марії Левинської, надзвичайній людині в Торонто, яка була не тільки акторкою, а й режисером „Заграви“ та проєктувала костюми до п'єс, і яка відійшла у вічність цього літа.

Режисером нової п'єси був Володимир Довганюк, доволі гідний актор „Заграви“. Він також проєктував декорації і вив'язався в своїх нових завдань вдало.

Актори — майже самі молоді люди, кілька з них вперше на сцені, поводитися природно, говорили вразно, можна було зрозуміти кожне слово, вжилось у свої ролі із серцем, так що хід дій був кілька разів перераваний спонтанними оплесками.

Знаменита була задрісна та темпераментна в своїй ролі Оля Соловій (Оля Шурки), наречена Тараса Захарчука (Адам Стець), спокійного, розважливого молодого чоловіка. Флегматичний Ростик Коштик з льолюкою (Йосип Терлецький) із своєю кокетливою дружиною Ніною (Анна Левичка) були контрастами в подрузі! Напружена та повна страху, все ж рідуща Тамара Рєєнко (Олександра Микитенко), втілка, танцюристка ансамблю з України, в початку свого виступу могла більше показати внутрішню нервовість та непевність своєї нової ситуації.

Знаменитий, енергійний, та домінуючий на сцені, батько Тараса (досвідчений актор Іларія Кушніренко), та приглухнута, „всюди-сюди“ мати Тараса (Маруся Якимів) були веселим доповненням родини Захарчуків. Трьох „советчиків“ — Олексій Пенюк — представник міністерства культури ССР

„Вічна українська діаспора”

З думок другої сесії Пластового Конгресу Третього

Ввечері 28-го листопада 1986 року голова Головної Пластової Булави пл. сен. Василь Янішевський офіційно відкрив другу сесію ПКТ. Сесія ця відбулася в просторих залах монастирських забудовувань наших Сестер Службинців в Анкастері Онт. Вже навіть проїхавши браму цих прекрасних забудовувань, відчуваюся якийсь спокій, відродження і медитативний настрій. Молитву провів о. Р. Ганькевич. Присутніх було понад 70 осіб. Сцену і головну залу нарад, як і на першій сесії, дуже вдбайливо прикрасили наш відомий мистець з Баффало пл. сен. М. Бурачок, який вже два дні перед сесією почав свою працю. Після привітання голови ПКТ пл. сен. І. Винницький подав програму та пояснення до неї. Він коротко навізав до змісту першої сесії, яку приготували пл. сен. Л. Заліска-Онишківич та Л. Крупа. Пл. сен. Л. Крупа виголосила гарний привіт. Відтак присутні мали нагоду почути звіти дискусійних кружків по статтях, як і поодиноких членів Пласту з далекого віддалення, наприклад, Австралії. Звіти ці були ширі, повні реальних турбот, труднощів та журби про майбуття Пласту. Від декількох відбулися ентузіазм, в інших реально застанава, а в деякого болочий песимізм. Дехто займався проблемою суті Пласту, інші запитували, чи Пласт повинен займатися долею всієї української діаспори. Хтось висловив надію, що появиться людина типу основника Пласту д-ра О. Тисовського (Дрота). Були також думки, щоб членство Пласту брали участь у політичному житті країни поселення. Дехто уболівав над долею української мови та традиційних ідеалів Пласту.

Після цієї доповіді пл. сен. Ю. Войчишин відчитала доповідь пл. сен. І. Головінського, проф. психології, на тему „Дошлість і кохність збереження національної окремішності в діаспорі”. У цій цікавій доповіді він поділяв членство на тих, що почали пластування в рідному краї, тих, що прийшли на світ в таборах в Європі, та третя група — це ті, які народилися в діаспорі, чи країнах поселення. Вони всі мають іншу психічну настанову та різне почуття чи відношення до рідного краю. Існує багато чинників, позитивних чи негативних, які впливають на почуття національної окремішності в діаспорі, особливо впливовими є Церква, родина, оточення, вироблення доробіт і сильної волі. Негативні впливи мають: байдужість, брак сили волі, душевна порожнечість і почуття меншвартості. Тому пластова ідеологія потребує нового і глибшого уможвинання. Дошлість збереження національної окремішності в діаспорі впливає з заложеною природного закону життя — буття, історичної ролі та психологічних потреб людини.

У черговій доповіді пл. сен. О. Субтельний, проф. історії на тему „УНР — перший приклад держави з багатокультурним устроєм” дав наглядний приклад української держави, де меншості мали конституційно забезпечені права, як наприклад, Секретаріат Жидівських Справ при УНР. Доповідач спокійно та в цікавій формі вказав, що хоча доба ідеологічної проминула й атмосфера до цього тепер є неприхильна, ми такі потрібні ідеології, тобто говорити про релігію, а пізніше їх реалізувати. Ідеологія є кончею в часі кризи. Таку добу кризи ми, українці, тепер переживаємо та йдемо неначе проти течії. Ідеологія — це система ідей, це неначе компас, який вказує, звідки ми вийшли, де знаходимося і куди повинні йти. Ідеологія є особливо важлива для молоді, бо молоді є запеклими ідеологами. Вони інколи запитають: чого бути українцем в діаспорі? Відповідь може бути така: тому що тим ти збагачуєш світову культуру, а бути індивідумом — ти збагачуєш свою спільноту.

Прочитав свою філософську гумореску, а відтак головно ввечері також прочитав свою повну гумору актуальну поезію, створену такою під час сесії. Відтак Д. Горбачевська прочитала цікаву доповідь пл. сен. Ольги Кузьмич на тему: „Сучасні пластові батьки очима попереднього покоління”. Останню і дуже цікаву та на високому рівні доповідь цього вечора на тему „Виклик для поета-письменника з двокультурного спадщини” виголосив професор і поет Богдан Рубчак. Цю свіжу думками доповідь присутні вислухали з великим інтересом.

Ввечері в полюблених годинах гостів з Ізраїля мав у редакції найбільшого кельорського щоденника „Ракі Мавтені Нюз” допис бурхливий і контроверсійний інтерв'ю, що його темою були виключно існуючі різкі українсько-жидівські проблеми. Сам репортер, який є жидівською походження, шанувальник Сімона Візенталя і читач його творів, був добре поінформований, у негативному розумінні, про українців та про антиукраїнську пропаганду в Америці. Таке одностороннє до певної міри його переконання відбилося частково і на змісті його великої статті на тему інтерв'ю, надрукованої 13-го грудня в названому щоденнику, під заголовком „Жидівський ідеаліст працює над знищенням за надто довго діючої ненависті”. В першій лінії цієї статті „вставив” до статті деякі мови в інтерв'ю, а натомість „забув” подати позитивні факти про українців, що про них говорив Я. Сусленський з великим переконанням.

Одначе в статті були загорнені й позитивні твердження Сусленського такі, як спільна історична доля обох народів і їхня боротьба за волю і проти знущання окупантів України, про потребу бачити й позитивні й спільні майже тисячолітній історії, час найвищої заміни руйнівної ненависті на співпрацю і боротьбу проти спільного ворога, щоб не повторився Голокост. Підкреслено в статті, що під час Другої світової війни сотні жидів були врятовані українцями, хоч ці українці наражували власне життя, а тіля українці була зразкова співпраця й приязнь у совєтських тюрмах і концтаборах між політичними в'язнями обох народів. Не можна обвинувачувати увесь український народ у поганих ділах-де яких українців, як також — у антисемітизм; бо в дійсності воно так не є. Згода й співпраця з українцями є теж у жидівському інтересі. Й Сусленський сильно виставляв, що прийде час і настане мир, помімо факту, що в самому Ізраїлі є багато таких, що Сусленського не люблять, а навіть погрожують, та й в Америці жиди не хочуть з ним зустрічатися і говорити, що є на думку Сусленського, сумним фактом. Та він цим не зражується і далі продовжує працювати для добра обох народів. Отже, як бачимо, стаття не зовсім є негативна. Вона є різка, речі тут називаються по імені, але написана вона для вдумливого читача під розвагу й може захитати в несподіваному напрямку.

Вертуючись з поїздки по Канаді до Денверу у середу 10-го грудня, завітавши широким ковідомий, особливо серед української і частково жидівської громади невідомий пропагатор і голова Товариства Єврейсько-Українських Зв'язків Яків Сусленський, що його ціллю є покращання відносин і співпраці між тими двома народами. Підготовою організації його виступів перед жидівським громадою і перед жидівськими чинниками займався Відділ ОДВУ, що його очолює мгр Іван Костюк.

Д-р ЗІНОВІЙ КОЗЛОВ
ЗАГАЛЬНА МЕДИЦИНА — ВНУТРІШНІ ХВОРОБИ
Година прийняття: понеділок, середа, четвер — год. 9-1:30; п'ятниця — год. 9-5; неділя — год. 10-2 за попереднім дозволанням.
Принймаємо: Медкейд, Медкеер, приватні та профспілкової забезпечення.
129 Wadsworth Ave., South Suite 3 New York, N.Y. 10033 Tel. (212) 928-0553
7-36 Henderson Blvd (Cor. Central Ave.) Fair Lawn, N.J. 07410 Tel. (201) 797-4480 (201) 797-4557
Лікар розмовляє по-українськи. Можливі виїздки додому!

Українська Православна Катедра св. Володимира
160-170 West 82nd Street, New York, N.Y. 10024
РОЗКЛАД БОГОСЛУЖЕНЬ НА РІЗДВЯНІ СВЯТА
Середа, 7-го січня: РІЗДВО ХРИСТОВЕ БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ — 10:30 год. ранку
Неділя, 11-го січня: БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ — 10:30 год. ранку. Після Літургії КОНЦЕРТ КОЛЯДОК І ШЕДРІВОК у виконанні Хору „ДУМКА”. Диргент СЕМЕН КОМІРНИЙ. По концерті СВЯТОЧНИЙ ОБІД.
Середа, 14-го січня: НАЙМЕНУВАННЯ ГОСПОДНЄ. БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ — 10:30 год. ранку
Неділя, 18-го січня: НАВЕЧІР'Я БОГОВЛЕННЯ АРХІЄРЕЙСЬКА БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ з освяченням води. Закриття МИСТЕЦЬКОЇ ВИСТАВКИ
До участі в Богослуженнях, у Концерті колядок і шедрівок та святочному обіді запрошуємо українське громадянство.
Настоятель Катедри Парафіяльна Управа

Українська Православна Парафія св. Вознесіння в Мейплвуді, Н. Дж.
повідомляє, що у середу, 7-го січня 1987 р., о год. 10-й ранку з радіостанції WSOU-FM 89.5 передаватиметься РІЗДВЯНА СЛУЖБА БОЖА призначена для старших і хворих
Відправлятиме о. Іван Наконечний з участю парафіяльного хору під проводом Леоніда Харченка.
РІЗДВЯНІ БОГОСЛУЖЕННЯ В ЦЕРКВІ:
6-го січня — Свят Вечір, о год. 8-й веч. — ВЕЛИКЕ ПОВЕЧІР'Я
7-го січня — РІЗДВО ХРИСТОВЕ, 9:30 ранку, діти колядують у церкві
10-та год. ранку — СЛУЖБА БОЖА
ТРАДИЦІЙНА МАЛАНКА відбудеться в суботу, 10-го січня 1987 р., о год. 8-й веч. Владштовує Українська Православна Ліга.
В неділю, 18-го січня, о год. 5-й веч. — ВЕЛИКЕ ПОВЕЧІР'Я, описля традиційна вечере „Голодна Кута”, влаштовує Братство св. Вознесіння.
ШИРО ЗАПРОШУЄМО ГОСТЕЙ!

UKRAINA
SONS AND DAUGHTERS
by bohdan yuri
The intent of this book is to reawaken the tired souls of our fathers and mothers and tell them that their sons and daughters have to be as brave as they once were, and no less. To allow them that privilege.
The books are available at \$5.50 + 50¢ postage per copy at
SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
New Jersey residents add 6% sales tax

Володимир Соханівський
Бенкет...
(Закінчення зі стор. 1)
який не тільки присвячує центрові величезну частину свого часу й енергії, але й вночас є найбільшим жертовцем (дотепер понад 40,000 дол.) і коли треба закочує рукави і враз із своїми двома доростаючими синами робить у центрі столарську або іншу фізичну роботу.

Іван Кедрин
ЖИТТЯ — ПОДІЇ — ЛЮДИ
СПОМИНИ ТА КОМЕНТАРІ
Ціна: \$21.25 з пересилкою
Мешканців сестри Нью Джерсі зобов'язує 6% стейпового податку
SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302

Ділимось сумною вісткою, що в понеділок, 29-го грудня 1986 р. відійшла у Вічність на 92-му році життя наша Найдорожча МАМА
бл. п.
БРОНІСЛАВА ГРИНИШАК
уроджена СОБОЛЄВСКА
в місті Станіславові, (Івано-Франківську)
ПАНАХИДА у вівторок, 30-го грудня 1986 р. о год. 7-й веч. в похоронному заведенні Gray Funeral Home, Port Jervis, N.Y.
ПОХОРОН — 31-го грудня 1986 р. о год. 10-й ранку з української католицької церкви св. Володимира в Глен Спей, Н. Я., а відтак на місцевий цвинтар.
Горем прибиті:
Син — РОМАН
Невістка — ЛЮДМИЛА

Виступ Я. Сусленського у Денвері
Вертуючись з поїздки по Канаді до Денверу у середу 10-го грудня, завітавши широким ковідомий, особливо серед української і частково жидівської громади невідомий пропагатор і голова Товариства Єврейсько-Українських Зв'язків Яків Сусленський, що його ціллю є покращання відносин і співпраці між тими двома народами. Підготовою організації його виступів перед жидівським громадою і перед жидівськими чинниками займався Відділ ОДВУ, що його очолює мгр Іван Костюк.

НЕВІДОМІ ЗЛОЧИНЦІ в Гюстоні, Тексас, відкрили вогонь з пістолів на гостей весільного прийняття і застрелили три особи, а поранили шістьох осіб. Поліція розпочала погоню за кількома бандитами рівночасно. Дехто здогадується, що стрілянина на весільному прийнятті мала расове тло, бо ті, що стріляли були білими, а гості і молода пара це переважно новоприбулі з Азії емігранти.
У П'ЯТУ СУМНУ І БОЛОЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ нашого Дорогого І Незабутного СИНА, МУЖА, БАТЬКА, БРАТА І ХРЕЩЕНИКА
бл. п.
ОРЕСТА КАВКИ
буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА за спокій його душі
у вівторок, 6-го січня 1987 р. о 9-й год. ранку в церкві Непорочного Зачаття ПДМ в Дітроїті
Просимо Родину, Приятелів І Знайомих в цей день згадати його у Ваших святих молитвах.
РОДИНА

Ділимось сумною вісткою з Приятелами І Знайомими, що в понеділок 15-го грудня 1986 р. у Нью Йорку відійшов у Вічність мій Найдорожчий Муж
бл. п.
ЮРІЙ ВЕНГРИНОВИЧ
б. залізничний урядник, ветеран Української Галицької Армії, проживав 85 літ.
ПОХОРОН відбудеться в середу, 17 грудня 1986 р. з української католицької церкви св. Юра на українській православному цвинтарі св. Андрія Первозваного в Бавид Бруку, Н. Дж.
Горем прибито дружина — КАТЕРИНА
Родина: двоюрідна сестра — ЛІДІЯ СТАНЬКО, з донькою УЛІЯНОЮ двоюрідний брат — ВОЛОДИМИР СОКОЛОВСЬКИЙ з дружиною ДОРІС двоюрідна сестра — ІРИНА ВАТИПЛОК з мужем ОСИПОМ невіж — ЮРІЙ СТАНЬКО з дружиною ОКСАНОЮ та сином СТЕФАНОМ.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в 40-КОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТІ —
буде відправлена в СУБОТУ 24-го СІЧНЯ 1987 р. у церкві св. Юра о год. 8:30 рано.

2-й КУРІНЬ УПС „ТІ ЩО ГРЕБЛІ РВУТЬ”
ділиться сумною вісткою з своїми членами і пластовою родиною, що дня 27-го грудня 1986 р. відійшла на Вічну Ватру
бл. п. пл. сен.
ОЛЬГА КАЧМАРСЬКА
двоюрідна членка нашого куреня та пластова вихованка
ПОХОРОН у середу 31-го грудня 1986 р. з української католицької церкви Покрови Божої Матері в Озон Парку, Н. Я., а відтак на українській православному цвинтарі св. Андрія Первозваного в Бавид Бруку, Н. Дж.
Нашим друзям Галі Я Орестові з родинами та всім Рідним висловлюємо щирі співчуття.
Іван Стебельський

Ділимось болочою вісткою, що в суботу 27-го грудня 1986 р., з волі Всевисьного на 82-му році життя, по догрі І важкій недугі відійшла у Вічність Мама, Сестра І Бабуня
бл. п.
ОЛЬГА КАЧМАРСЬКА
уроджена ПРИСТАЙ
Мгр філософії, колишня учителька гімназії Рідної Школи в Стріно, від юних літ пластунок, на еміграції член куреня „Ті, що греблі рвуть”, член ОУН, колишня голова ОУЖ в Німеччині і колишній член управи Українського Музею в Нью Йорку.
ПАНАХИДА будуть відправлені у понеділок 29-го і вівторок 30-го грудня 1986 р. о год. 7:30 вечора в похоронному заведенні Arlington Funeral Home 83-15 Parsons Blvd., Jamaica, N. Y.
ПОХОРОН у середу 31-го грудня 1986 р. о год. 10-й ранку з української католицької церкви Покрови Божої Матері при 97 а в е. 187 вул. в Озон Парку, Н. Я.
Відтак на українській православному цвинтарі св. Андрія Первозваного в Бавид Бруку, Н. Дж.
В глибокому смутку залишені:
Син — ОРЕСТ з дружиною МАРТОНОЮ і дітьми, ЮРІЄМ, ДАРШЕНОЮ І ЛЯПЕНО.
Дочка — ГАЛІЯ ГІРНАК з донькою ТАЛЕЮ
Сестри — МАРІЯ з родиною ВОЛОДИМИРА САВЧИНСЬКА з чоловіком ОСТАПОМ ІВАННА КЛИМ з чоловіком ЯРОСЛАВОМ
Сестринка — ЗІРКА РУДИК з родиною ШВАГРОМ — ІРИНА КАЧМАРСЬКА
АННА КАЧМАРСЬКА
Братинця — ВІРА МАЇВСЬКА з чоловіком ЮРІЄМ
Братинці — ОЛЕГ КАЧМАРСЬКИЙ з дружиною ІРИНОЮ І дітьми ОСИП КОВАЛЬ з дружиною ОЛЕЮ І дітьми
Та дальша родина в Україні та Америці.
Завість квітля на могилу Покійної проситься складати пожертви на пластова цілі та Український Музей в Нью Йорку.

ТЕХНИКИ ПЕНТАГОНУ заявили, що головне командування армії закінчило розміщення першої партії ядерних міжконтинентальних ракет типу МХ. Кожна така ракета має 10 атомних головок і є спроможна летіти більше як 6,000 миль та попадати в ціль. Ракети МХ можна керувати з віддалі комп'ютерською системою. Ракети розміщені на воєнній базі біля місцевості Воррен у штаті Вайомінг.

Спроба...

Закінчення зі стор. 2.

рад, підкомісії тощо. Наша громадська централь у формі СКВУ ще не стала поважним громадським провідом усієї діаспори, бо деякі крайові централь, а окремі політичні групи в понадкрайовому масштабі не респектують цієї централі і ведуть свою діяльність у розрізі із становищем СКВУ. Про брак підтримки централі свідчать і її обмежені матеріальні засоби: досі понад 50 відсотків прибутків приходять з Канади, а менша половина приходять з усіх інших країн. СКВУ не охопив більше як 7,000 постійних платників в шість діаспор у той час, як при добрій співпраці складових організацій це число могло б легко збільшитися на 1000 відсотків.

Співпрацю з Церквами на терені СКВУ називають налагодено, але насправді їх взаємини поважно „скрипляють“. Ювілей Тисячоліття, до якого ми готуємося і який має завершитися на п'ятому конгресі СКВУ восени 1988 року, міг би стати нагодою підйому українського життя в діаспорі. Але покищо немає познач, що ми всі готові „тягнути в один гуж“. Є ще час і багато можливостей розумно скапіталізувати цей рідкий ювілей, щоб став нагодою відродження української людини.

Нашою поважною проблемою є стагнація спільного на поселеннях і явище асиміляції, до чого не в останню чергу причиняються і мішані подружжя. Українська культурна діяльність, її розвиток у різних галузях і збереження української мови мають стати головними завданнями діаспори, якщо вона бажає себе зберегти. Не відкидаючи тих українців з третьої і четвертої генерації, які затратили знання мови, ми все таки повинні наголошувати значення української мови, бо без мови немає культури. Загрозливим є спадок українськомовних українців в Канаді: з 75 відсотків в 1950 році до біля 40 відсотків в 1980 році за офіційною статистикою. Якщо така ситуація в Канаді, то в інших країнах може бути гіршою, бо там не має навіть статистики, а ми присвячуємо мінімальну увагу науковим дослідженням діаспори.

Три головні завдання поставив П. Саварин для української громади поза Україною: розбудову українських Церков, які мають шанси найдовше продовжити існування діаспори (з українським змістом і формою в цих Церквах), розвиток української науки і скріплення української родини. Додатково висунув думку, паралельно з дискусією на Парламентському Конгресі кон-

цепцією т. зв. вічної діаспори, що нам треба творити вартості до постійної спільноти поза Україною, яка може продовжуватися силами власної динаміки, як також новим припливом людей українського роду з України і Східної Європи.

Роль СКВУ

Думки президента СКВУ не викликають заперечень, тому і дискусія після доповіді не була контроверсійною. Публіка була видимо зворушена і позитивно наставлена до викладених поглядів П. Саварина. Було приємно почути тверезі реальні і конструктивні думки когось із наших „верхів“. Більшість своїх спостережень і пропозицій П. Саварин черпав із українського канадського життя і досвіду, бо його він найкраще знає і міг авторитетно оцінити. Українська діаспора в Канаді також найкраще досліджена, бо з цієї проблематики останнім часом появилася низка праць. Принаймось, що в інших країнах (знов малий виняток Австралія), зокрема в ЗСА, українське життя і діаспорні проблеми майже не досліджені, і тому годі ставити компетентні діагнози для наших проблем, а вже поговорити якихось прогнозів і практичного плану дій.

Серед багатьох інших, впало одне цікаве питання в часі дискусії: чому П. Саварин на протязі своєї трирічної каденції на пості президента СКВУ не довів до консолідації, а навпаки є тенденція до роз'єднання? Доповідач відповів, що в нашому суспільстві є середовища і люди, яким важко співпрацювати, ділитися владою і впливами. Ця наша хронічна слабкість відбивається на тому, що майже у всьому нашій досягнення малі і обмежені. Проте, у своїх відповідях він вносив типовий П. Саваринів оптимізм і бажання праці, свідомість громадського обов'язку і концентрування на позитиві.

Цей виступ і поїздка чоловічого представника організації української діаспори свідчать, як потрібно нашим громадам зустрічатися із своїм провідом. Відгук рядового громадянина був прихильним і позитивним. Це виявилось і в тому, що під час доповіді зібрано певну суму датків на СКВУ, як також в тому, що присутні розібрали близько сто примірників матеріалів II Конгресу СКВУ. Але що є із збірниками матеріалів III і IV Конгресів, які мабуть, ще не зрєдговані? Тому при всій позитивній оцінці виступу голови СКВУ в Америці варто ще й нагадати: приятелі в Торонто, не відкидайте V Конгресу, якщо ви ще не дали в руки громадян матеріалів з двох попередніх конгресів.

Банкет Кредитової Кооперативи в Пасейку

У неділю, 19-го жовтня д.р., в приміщеннях Української Централі в Пасейку, Н. Дж. відбувся ювілейний банкет для відзначення 25-ліття заснування місцевої Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч“. Свято почалося в год. 4-й по полудні перекусом і коктейлем в дошкітні кімнатах Централі. Годину пізніше всі гості перейшли до святково прибраної головної залі й зайняли місця за приготованими для вечери столами. На сцені пишалося срібно-чорна емблема Кредитівки, з великою цифрою 25 посередині, запроєктована й виконана Орестом Федун.

Присутніх було понад 400 гостей, в тому біля 40 з-поза Пасейку: голова ЦУКА інж. Д. Григорчук з Чикаго та представники ближчих і дальших кредитівок. Присутні були теж конгресмени Р. А. Рова і члени стейттової асамблеї Нью Джерзі Дж. Т. Зекер.

Офіційну частину свята відкрив президент Кредитової Кооперативи Ярослав Федун, вітаючи місцеве парох української католицької церкви о. Рафаїла Туркуняка, інж. Д. Григорчука, представників і членів-гостей доволішніх кредитівок, українських та американських гостей та членів кооперативи. Після молитви, яку прочитав о. Рафаїл, присутні хвилиною мовчання шанували пам'ять тих членів дирекції і Кредитівки, які відійшли у вічність протягом останніх 25 років. Опісля Я. Федун передав дальше ведення програмою секретареві Кредитівки Степанові Кірі. Як першого, С. Кіра покликав до слова голову місцевого відділу „Самопоміч“ Миколу Савчину, який підкреслював ціль і вагу свята та висловив задоволення з успіху Кредитівки, після чого присутні відповіли моголітві. Почалася вечеря, яку час перебриває тостмайстер С. Кіра дальшими точками програми. Він представив господарів свята — членів Дирекції Кредитового комітету, Конгрольної комісії, та працівників кредитівки, опісля запросив до привіттів американських гостей: Дж. Зекера та конгресмена Р. Рова. Конгресмени теплими словами привітали господарів і гостей, підкреслили значення Кредитівки і її росту для громади Пасейку й околиць, звернув увагу на важливість основної засади Кредитівки, тобто що членами кооперативи можуть бути тільки українці й їхні родини, згуртовані в „Самопоміч“. На кінець він поділився з присутніми своїми спостереженнями під час поїздки і зустрічей з громадським життям і які його турбують, а саме: треба коначно активізувати молодь і включати її в кожен галузь громадського життя. Інакше установи чекає сплячка, занепад діяльності чи навіть розв'язання. Дж. Зекер привітав Кредитівку з її святом і передав грамоту від Генеральної Асамблеї Нью Джерзі, видану з нагоди 25-ліття заснування Кооперативи з признанням за зроблену працю та побажанням дальшого росту й успіхів. Наступним промовляв довголітній член Дирекції Кредитівки Роман Микита, який коротко переповів розвиток Кредитівки за 25 років її існування. Прохання на дозвіл закласти кооперативи було рішене членами „Самопоміч“ 14-го жовтня 1959 року. Прохання підписали д-р Константин Третяк, Петро Ігнат, д-р Юлій Химиньш, Михайло Стефанів, Роман Савстун, Михайло Брезень і Іван Бутрик. Затверджений дозвіл-чартер одержано 14-го січня 1960 року. Основуючі збори, на яких вибрано першу Дирекцію і Кредитивний комітет Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч“ в Пасейку відбулися 28-го лютого 1960 року. В першому році існування прийнято 191 член, майна було 45,000 доларів на ощадностях, і 23,000 дол. на позичках. За 25 років Кредитівка зростає до понад 2,000 членів і 15,5

мільйона доларів майна. Ріст Кредитівки це, в першу чергу, заслуга її членів, як теж вислід праці всіх працівників Дирекції від початків заснування кооперативи. В тому місці тостмайстер представив гостям всіх колишніх членів-основників і членів-директорів, що були присутні на залі.

Офіційні точки програми переплітано розваговими точками. В першій розваговій точці виступив дует бандуристів з Нью Йорку, Юліан Китастий з товаришем, після них танцювальна група СУМА „Ластівки“ з Пасейку під керівництвом Романа Стадкєвича. Виступ популярного гумориста Степана Магмета публіка переривала частими оплесками і гучним сміхом. Мистецьку програму закінчили співочий гурток „Кобза“ при пластовій станції в Пасейку під орудою А. Фрамігї. Всі виступи гості нагороджували рясними оплесками. В дальшій частині офіційної програми С. Кіра відчитав письмові привітти, що їх надіслали до кредитівки з нагоди її 25-літнього ювілею президент ЗСА Роналд Реген, сенатор стейту Нью Джерзі Біл Бредлі, губернатор стейту Нью Джерзі Томас Кейн, о. Ю. Галиця від української православної церкви в Кліфтоні, Р. Микш і О. Плещкевич від Кооперативи в Чикаго, Л. Липецький від Кооперативи в Дітроїті, П. Рогатинський від Кооперативи „Будучність“ в Дітроїті, З. Балaban від Кредитівки в Гарлфордї, П. Бреславель від Кооперативи в Мінеаполісі, та В. Гавриляк від Кредитової Спільноти в Рочестері. Він теж прочитав листа-привіт від Михайла Целюха, фінансового керівника Кредитівки в Пасейку, який в той час перебував в Японії з рамени компанії, для якої професійно працює. Після письмових привіттів усі привітали, а саме: радник Б. Ластовецький від товариства „Самопоміч“ в Нью Йорку, Л. Зелик від Кооперативи в Нью Йорку, В. Козіцький від Кредитівки СУМА-Йонкерс, М. Василик від Кредитівки в Кергонсонї, Ю. Ференцевич від Кредитівки в Джерзі Сіті, О. Цяпка від Кредитівки в Ньюарку, М. Іванцік від Кредитівки в Елізабетї та М. Яремко від Кредитівки в Маямі, Фльоріда. К. Ваньо вітав Кредитівку від місцевого відділу УККА. Після усних привіттів С. Кіра представив присутних на залі гостей — представників місцевих українських організацій.

На закінчення офіційної частини тостмайстер поприсів до слова голову ЦУКА інж. Д. Григорчука. Промовляв розпочав своє слово кількома дотепами, що їх публіка широко оплескала, а потім перейшов до суті, коротко й ясно підкреслюючи надзвичайно важливу роль кредитівок для українського громадського і суспільного життя в Америці й цілому світі. Він навіть прикладів і даних про фінансовий ріст, стан, і спроможність кредитівок в майбутньому. За його словами, кредитівки кооперативи в ЗСА — а їх сьогодні є 38 — творять найбільшу і найбільш стабільну фінансову базу, з якої шедро користують ряди українських суспільних, наукових, молодечих й інших організацій. Майно всіх кооператив в ЗСА досягає 470 мільйонів доларів і далі росте. Кожна українська родина в ЗСА повинна стати активним членом Кредитівки. Це принесе їй не тільки кращу і багатогранну фінансову користь в порівнянні з комерційними банками, але й інші дивіденди від ощадностей, нижчі відсотки від позичок, додатковий безпечення й інше, а також додаткову користь і допомогу для українських організацій. На кінець інж. Григорчук передав Кредитівці від ЦУКА грамоту для відзначення її 25-літнього ювілею.

Банкет закінчено біля 9-ої вечора утїненням виграшів, що їх уфундувала Кредитівка. Було 15 виграшів — як телевізори, радіо й інші.

Е. Шипайло

Шкільний рік 1896-87 в Малій Семінарї

По довгих тримісячних вакаціях семінаристи, врешті, повернулись до Малої Семінарї 19-20 вересня... і застали великі зміни в „архітектурі“ дому. Ажкє! Вже щільний місяць травень робітники, оплачувані очевидно Конгрегацією для Східних Церков, працювали над модернізацією будови. В Римї майже всі українські установи перейшли процес відновлення, лише Мала Семінарїя чекала на принагідну хвилину, щоб також її модернізувати. В першу чергу, почалося від мешкальних покоїв оо. настоятелів, потім на подвір'ї розставлено сильні рефлектори, щоб дати можливість семінаристам і по вечері відносно грати коштівку, волейбол та копаного м'яча. Є в програмі, щоб наступного року змінити всі рами віконні в Семінарї, головну в спальні хлупів, щоб звинку було ім тепліше „в царствї снів“. Присемно було прикладати до відновленої структури.

В цьому році число учнів зросло на три, все ж тішаться всі, що число бодай не зменшилося. Цього року всіх учнів буде 29, розподілених по чотирьох класах: матурантів — 7, четвертоклясників — 8, в п'ятій класі, — 8, в четвертій — 4, а в третій — 10! На 29 учнів восьмеро є новоприбулим. Коли взяти до уваги країну походження, то Юго славія надалі тримає жезл перемоги: їх є 15, з Англії п'ять, з Німеччини один, з Канади два, із ЗСА три, і з Франції три — це наші три „Мушкетери“. Дуже потішачим фактом є те, що всі новоприбулі володіють добре українською мовою, так що в школі не буде тяжко з ними тепер „гарапати“ відповідну програму.

На початку до Семінарї загоствив наш колишній учень з Канади, з Торонто, що минулого лютого висвячено на священника. Отецьві Тарасові присемно було зустрїтись з Малими Семінаристами та з його колишніми Отцями настоятелями. Він і відправив в семінарійній калічці Службу Божу, в час якої вголосив зворушливу проповідь, дякуючи всім тим, що допомогли йому дійти до священства.

Семінаристи після повернення до Семінарї застали прекрасну літню погоду, що триває і по сьогоднішній день. Щодня постійно сонце видає на світ Божий з 28-29 ступенів тепла. Всі сподіваються, що така погода триватиме й надалі; все ж присемно вчитися, коли надворі красененько свісичуть ясне сонечко. Перед самим початком шкільного

року, як велить звичай, відбулась триденниця. Три дні лідряд, 28-го, 29-го і 30-го вересня, ввечері, приходив сномом обїтиелі УКУ о. Гліб, що в коротких проповідях накреслював важливість додержування та вироблення в собі побожних чеснот, щоб успішно пройти шкільний рік, бо в Семінарї семінарист не лише вчиться але й виховується. В останній день відбулось Сповіді.

Перше жовтня — офіційний початок шкільного року — це празник Покрова Матерї Божої. Рано о. ректор М. Пришляк відправив торжественну Службу Божу, а по обїді всі пішли на прогулянку „на виноград“. Це вже „віковична“ традиція УПМС. З вересня та жовтнем доспіває виноград, і тоді надходять винозбори, а коло Риму не бракує винотоків. Минулими роками йшлося прямо до винотоку та купувалося шлий один ряд, а тоді семінаристи могли їсти винограду досухочу. Цим разом всі пішли до одного великого інституту селезнянського ім. Папи Пія ХІ, що має свою власну друкарню. Там і друкуються українські книжки. Тут о. сномом привіз нам винограду, що ми його записали, за італійським звичаєм, — кількома краплями вина. Гарна була ота прогулянка, по якій всі повернулись доми змучені, але задоволені. На жаль, треба братися серйозно до науки, ой-ой-ой... На цьому не кінаємо, бо впродовж року помішатимемо дальші статті про діяльність нашу.

Отець С. Небесняк

ТАКА COMPANY
28 First Avenue
New York, N.Y. 10009
Tel.: (212) 473-3550

НА СВЯТА: ВЕЛИКИЙ ВИБІР ДАРУНКІВ — кераміка, різьба, вишивані, карточки, НОВІ календарі на 1987 рік.

НА ПРОДАЖ

HUCULKA
ICON & SOUVENIR'S DISTRIBUTION
2860 Buhre Avenue, Apt. 2R
Bronx, N.Y. 10461
Маємо на складі

ВИШИВАНІ БЛЮЗКИ
для молоді і дорослиць.
Гуртові ціни для крамниць.

SERVICE

The Ukrainian Restaurant & Caterers
132 2nd Ave. (8 St.)
N.Y., N.Y. 10003
212-533-8765

PRIVATE PARTIES —
Christenings — Graduations
Showers — Weddings
Anniversaries
Meetings and Wakes

FUNERAL DIRECTORS

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

LYTWIN & LYTWIN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуґа ШИРА і ЧЕСНА
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey
Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Бруку і перенесенням Тілків Останків з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083.
(201) 964-4222

ПРАЦЯ
Український Народний Союз
затрудиить особу на становищі
КООРДИНАТОРА
БРАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Кваліфікація: університетська освіта, двоомовність, охота і вміння співпрацювати з різними людьми, роз'їзди в терен, оказійна праця в суботи і неділі.
Резюме слід слати на адресу:

JOHN O. FLIS, Supreme President
Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
(201) 451-2200

Український Народний Союз
пошукує досвідчених
АГЕНТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
і
ЗАГАЛЬНИХ АГЕНТІВ-ПРОДАВЦІВ
зі знаннями української і англійської мов на околиці
Чикаго, Нью Йорк, Торонто, Філядельфі, північного Нью Йорку і Нової Англії
з метою розбудувати і керувати мережами агентів-продавців в тих округах.

- Впроваджуючі інформації
- Платня у формі позички
- Відсотки від комісового
- Всі бенефіти

Звертатись до:
H.P. Floyd, National Sales Director
Ukrainian National Association, Inc.
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Найкращий дарунок на св. Миколая і Рїздово!
ЕНЦИКЛОПЕДІЯ — НЕОБХІДНА КНИЖКА ДОМА І В ШКОЛІ!

ПОДБАЙТЕ,
щоби в кожній публічній бібліотеці була повна і стисла двотомова

Енциклопедія України в англійській мові

UKRAINE A CONCISE ENCYCLOPEDIA

ЦІНА:
Том I \$ 75.00
Том II \$ 85.00
Сто замовить ОБА ТОМИ платити \$140.00
включно з пересилкою

Замовлення і належність ТІЛЬКИ ЧЕКАМИ або ПОШТОВИМИ ПЕРЕКАЗАМИ (М О) слати

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.
30 Montgomery Street ■ Jersey City, N.J. 07302

Маємо на складі книжку
Миколи Руденка
ОРЛОВА БАЛКА
Передрук самвидавного твору з України.
Українське Видавництво „Смолюскін“ ім. Василя Симоненка, Торонто, Балтимор, 1982, стор. 454.
Видано на заході без згоди і відомо автора.
Ціна \$20.00 з пересилкою.
Мешканці стейту Нью Джерзі обов'язує 6% продажного податку.

Svoboda Book Store
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

ПОВІДОМЛЕННЯ
Членам і Відділам УНСоюзу

Повідоплюємо Членів і Відділи УНСоюзу, що з уваги на закінчення року, Головна Канцелярія УНСоюзу мусить замкнути рахунки та здепонувати в банках гроші, одержані від Відділів

не пізніше, як вполудне 31-го грудня 1986 року

Гроші, прислані пізніше вже не зможуть бути зачислені на 1986 рік. З уваги на це, закликаємо всіх Членів УНСоюзу заплатити вклади, платні в цьому місяці, якнайскоріше, а всі Відділи УНСоюзу вислати розчислення і гроші так скоро, щоб вони наспіли до Головної Канцелярії не пізніше як у СЕРЕДУ, 31-го ГРУДНЯ 1986 року до полудня.

Звертається увагу на те, що Відділи, які спізняються з присилкою вкладок, будуть подані як довжники в річному звіті

Головна Канцелярія УНС

Комітет Оборони Української Спадщини
та
Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу
закликають Вас
СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ
на його працю та акції для

1. Поширювання правди про Україну
2. Поборювання очорювання та знеславлювання українців
3. Оборони громадських прав українців

Пожертви просимо пересилати чеками, або поштовими переказами на:

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

враз із вповненням вирізком цього заклику

Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу

Сума пожертви \$

ім'я та прізвище

число дому, вулиця

місцевість

стейт

поштовий код

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКОЛ!